

**REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U KARLOVCU**

Broj: K-DO-33/10
Karlovac, 18. travnja 2011.
GK/MS

ŽUPANIJSKI SUD U KARLOVCU

KARLOVAC

Temeljem članka 42. stavak 2. točka 4. i članka 203. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku (NN. 110/97, 27/98, 58/99, 112/99 i 58/02, 143/02 i 115/06), podižem

OPTUŽNICU

protiv

MARKA BOLIĆA, [REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED] u
prituoru temeljem rješenja Županijskog suda
u Karlovcu broj Kio-48/10 od 19. listopada
2010. u 12,35 sati

da je:

4. studenog 1991. u Bariloviću, kao pripadnik „Skradske čete“ protivno čl. 2 u svezi čl.3. st. 1. toč. 1. i st. 2. toč. a. I dijela III Ženevske konvencije u postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949., i protivno čl. 41. st.1 i st. 2 toč.b. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih

sukoba (Protokol I) od 8. lipnja 1977., za vrijeme oružanog sukoba između aktivnog i rezervnog sastava JNA i Teritorijalne obrane tzv. SAO Krajine s jedne strane, i policijskih i vojnih jedinica Republike Hrvatske s druge strane, nakon što je Boro Ercegovac kao zapovjednik postrojbi smještenih u vojarni Logorište naredio proboj iz vojarne, krenuo u proboj i kretao se ispred tenkovske kolone u pravcu Logorište – Belajske Poljice – Belaj – Podvožić, gdje je dolaskom u mjesto Podvožić, naišavši na Marijana Jakšića i Darka Tuškana, pripadnike hrvatske vojske VP 2132 Karlovac, koji su vidjevši neprijateljsku vojsku zaustavili osobno vozilo kojim su se kretali u pravcu Belaja, izišli iz istog, te na haubu vozila spustili jedan karabin i jednu ručnu bombu i podigli ruke u znak predaje, pa iako nije bio neposredno ugrožen njegov život i život drugih pripadnika njegove postrojbe, zajedno sa Radom Bolićem, iz osobnog vatrenog oružja pucao u Marijana Jakšića i Darka Tuškana uslijed čega je Marijan Jakšić zadobio strijelne ozljede glave i prsnog koša, a Darko Tuškan eksplozivne ozljede glave, otvorene ozljede prsnog koša i trbuha od kojih ozljeda su preminuli na mjestu događaja,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba ubio više osoba koje su odložile oružje i bezuvjetno se predale,

pa da je time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – protupravnim ubijanjem i ranjavanjem neprijatelja - označeno u članku 124. stavak 1. i 2. OKZ RH, a kažnjivo po stavku 2 istog zakonskog propisa.

Stoga

p r e d l a ž e m

1) da se pred tim sudom kao stvarno i mjesno nadležnim održi glavna i javna rasprava,

2) da se na glavnu raspravu pozove okrivljenik Marko Bolić (list 35-36 spisa), te da se pozovu i ispituju kao svjedoci Željko Karamarković (list 128 spisa), Stevo Marčinković (list 59-60 spisa), Mile Marčinković (list 129 spisa), Mirko Mačešić (list 57-58 spisa), Milan Gazibara (list 61 spisa), Nedeljko Vurdelja (list 131 spisa), Miloš Bunčić (list 145 spisa), Stevo Kozlina (list 144 spisa), Dražen Stanković (list 146 spisa),

3) da se na glavnoj raspravi izvrši uvid u izvadak iz matice umrlih za Marijana Jakšić (list 8 spisa), izvadak iz matice umrlih za Darka Tuškan (list 9 spisa), smrtni list za Marijana Jakšić (list 10 spisa), u dopis Opće bolnice Karlovac, Odjela za patologiju i sudsku medicinu od 18. listopada 2010. (list 11-12 spisa), u dopis Ministarstva obrane s podacima o statusu hrvatskih branitelja za Marijana Jakšić i Darka Tuškan (list 13 spisa), u izvadak iz kaznene evidencije za Marka Bolić (list 86 spisa),

4) predlažem da sud temeljem članka 102. stavak 1. točka 1. Zakona o kaznenom postupku u odnosu na okrivljenika Marka Bolića produlji pritvor koji je protiv okrivljenika određen rješenjem Županijskog suda u Karlovcu, Istražnog centra broj Kio-47/10.

Obrazloženje

Policijska uprava karlovačka, Odjel kriminalističke policije podnio je kaznenu prijavu protiv okrivljenika Marka Bolića zbog osnovane sumnje da je počinio kazneno djelo protupravnim ubijanjem i ranjavanjem neprijatelja iz članka 124. stavak 1. i 2. OKZ RH.

Protiv okrivljenika Marka Bolića provedena je istraga.

U svojoj obrani iznijetaj pred istražnim sucem okrivljenik Marko Bolić poriče da bi počinio kazneno djelo za koje se tereti. On u svojoj obrani navodi da je točno da je sudjelovao u postrojbama tadašnje teritorijalne obrane. Prvo je bio organiziran u seoskim stražama, a po naredbi Dragana Karamarkovića koji je bio komandant bataljuna teritorijalne obrane gotovo svi iz sela Mali Kozinac i šire, ne sjeća se točno kojeg je to datuma bilo, potrpani su u autobuse i odvezene u vojarnu Logorište, gdje su došli kasno na večer, tu su dobili uniforme, a on osobno dobio je i jednu malu pušku. Noć su proveli u vojarni Logorište i drugi dan negdje oko 8 sati formirana je kolona od tenkova i kamiona i krenulo se prema Bariloviću. Kako je on imao operiranu nogu i nije mogao hodati bio je u jednom kamionu, a s njim u kamionu bili su i Dušan Bunčić i Mile Bunčić koje osobe su sada u Srbiji. Taj kamion u kojem se on nalazio bio je negdje u sredini kolone. Ispred tenkova išla je pješadija. Zna da je na tom putu do Barilovića na jednom mjestu došlo do pucnjave ali on ne zna tko i zašto je pucao, a na mostu kod Podvožića došlo je do zastoja i od tog mjesta morali su se vratiti prema Belajskim Poljicama od kuda su nastavili put u pravcu Ladvenjaka prema Malićima. U Malićima je bio srušen most i oni su prošli Koranu kamionima i tenkovima. Nakon što su prešli na drugu obalu Korane sa osobnim automobilima su ih razvezli kućama. Zna da je u vojarni u Logorištu osim njega bio i njegov sin Rade, ali on ga tamo nije vidio. Poriče da bi pucao na dvoje ljudi i on o tome ništa ne zna. Navodi da se on nalazio u „Skradskoj četi“ i njezin zapovjednik bio je Dragan Karamarković. Karamarković je vršio i raspored gdje će se tko kretati u koloni. Prilikom tog proboja iz vojarnje vidio je i Janka Vurdelju, Nedeljka Vurdelju i Milu Bunčića.

U svojstvu svjedoka saslušano je više osoba koji su sudjelovali prilikom proboja iz vojarnje u Logorištu pa su tako saslušani Željko Karamarković, Stevo Marčinković, Mile Marčinković, Mirko Mačešić, Milan Gazibara, Nedeljko Vurdelja, Miloš Bunčić, Stevo Kozlina, a u svojstvu svjedoka saslušan je i pripadnik hrvatske vojske Dražen Stanković.

Saslušan u svojstvu svjedoka Mirko Mačešić iskazao je da je tijekom ljeta 1991. godine živio u Malom Kozincu, gdje prebiva i danas, a od strane teritorijalne obrane počela se formirati paravojna postrojba tzv. „Skradska četa“ pod zapovjedništvom Dragića Karamarkovića. Ovu četvu sačinjavali su mobilizirani rezervisti JNA iz tih sela, a bilo ih je oko stotinjak, a oni su držali seoske straže i položaje prema hrvatskim selima uz Koranu. Početkom studenog 1991. godine u Donjem Skradu sakupljeno je ljudi za 3 autobusa iz „Skradske čete“ koje je usmeno pozvao Dragić Karamarković. Međutim ljudima bio je i on, a svi su prevezeni preko Krnjaka do gostione „Apolo“ na Turnju gdje su stigli oko ponoći. S tog mjesta nastavili su pješice do rijeke Korane gdje su ih u noći nepoznati muškarci u dva gumena čamca prevezli preko Korane, a od kuda su nastavili pješice do vojarnje u Logorištu. 04. studenog 1991., oko 09,00 sati Dragić Karamarković koji je tada bio komandant

„Skradske čete“ rekao mu je da zapamti broj svog tenka, i on se i danas sjeća broja 762, te je bio raspoređen u pratnju tog prvog tenka, koji je bio minočistač, a u pratnji je bio zajedno sa Radom Bolićem, Markom Bolićem, Stevom Marčinkovićem, Milošem Bolićem i Milanom Gazibarom. Sjeća se da je Gojko Vujašković bio vozač tog prvog tenka. U pratnji drugog tenka bili su Janko Vurdelja, Milan Vurdelja, Željko Vurdelja, Jovo Ležaić i Mile Bunčić dok mu nije poznato tko je bio u pratnji tenkova iza njih. Prva najjača pucnjava bila je u Belajskim Poljcima kod skretanja za Ladvenjak.

Kolona se kretala u pravcu Podvožića kad je na jednom mjestu pred prvi tenk iz suprotnog pravca naišlo vozilo Fiat 1300 i kako bi izbjeglo tenk skrenulo je van ceste. Iz vozila su izašla dvojica mladih muškaraca po njegovoj procjeni oko 30 do 35 godina, koje osobe njemu nisu bile poznate, a jednu osobu znao je po viđenju, obzirom da ga je vidao odlaskom na posao u Duga Resu. Jedan od tih muškaraca bio je odjeven u traperice i maskirni šareni prsluk, a drugi za kojeg je rekao da mu je bio poznat iz viđenja imao je ili kožnu ili skaj jaknu, ali uglavnom te osobe su bile u civilnoj odjeći. Tim muškarcima prišli su Miloš Bolić, Marko Bolić, Rade Bolić, Milan Gazibara, Jovo Ležaić, Janko, Milan i Željko Vurdelja te Mile Bunčić. Ta dvojica su na haubu vozila stavili jedan karabin i sada ne zna točno da li jednu ili više ručnih bombi i potom krenuli prema tenku u namjeri da se predaju. Ove osobe koje su bile u njihovom krugu vikale su na njih da dignu ruke u zrak i uočio je da su digli ruke u zrak. Za cijelo to vrijeme bila je buka od rada motora tenkova. Za to vrijeme on se nalazio u kukuruzištu na udaljenosti nekih 30-tak metara. Može potvrditi da je prema navedenim osobama pucao Marko Bolić i to je vidio dok za ove ostale osobe ne zna da li su i oni pucali. Međutim, uočio je potom da su ta dvojica poslije pucnjave ostali ležati na asfaltu na cesti. Kasnije je čuo da su se hvalili da su ovu dvojicu likvidirali upravo otac i sin Marko i Rade Bolić. To je trajalo možda oko 5 minuta i oni su dalje krenuli prema Velemeriću.

Svjedok Stevo Marčinković također je bio pripadnik postrojbe „Skradska česta“ i on dolazak u vojarnu Logorište opisuje na isti način kao i Mirko Mačešić. 04. studenog 1991. oko 09,00 sati postrojeni su u krugu vojarnje Logorište gdje je Boro Ercegovac, komandant te vojarnje rekao da se ide u proboj tenkovima i to u dva pravca, jedan prema Bariloviću, a drugi koji se odvaja kod Belaja na Banjsko Selo. Njima je zapovijedao Dragić Karamarković koji je tada rekao broj tenka iza kojeg će se oni kretati. On je bio raspoređen u pratnji prvog tenka na čelu te kolone u kojoj je bilo oko 30 tenkova. Tenkovi su se kretali od prilike na udaljenosti 20 do 30 metara. Zajedno s njim u pratnji prvog tenka bili su raspoređeni Mrko Mačešić, Milan Gazibara, Miloš Bolić, Miloš Mačešić, Rade Bolić i Marko Bolić. Zna da je član posade prvog tenka bio Gojko Vujašković. Tenkovska kolona kretala se u pravcu Podvožića kada je na jednom mjestu pred tenk iz suprotnog pravca naišao automobil, bijele boje, sada više nije siguran da li Lada ili Fiat, a u tom vozilu su bila dva muškarca po njegovoj procjeni starosti od 30 do 35 godina koji su stali sa strane i izišli su iz vozila. Netko je viknuo da se predaju, a on se sjeća da su ove osobe na haube automobila stavili neku vrstu dugog oružja i misli da su stavili jednu bombu, a zatim su podigli ruke i krenuli prema tenku. Tu se oko njih skupilo više osoba kako iz prve tako i iz druge pratnje, a budućí se kolona zaustavila. U njihovoj blizini bili su i okružili su ih Miloš Bolić, Marko Bolić, Rade Bolić, Milan Gazibara te braća Janko i Milan Vurdelja i Željko Vurdelja. On je od njih bio udaljen nekih 20-tak metara, a njemu dosta blizu bio je Mirko Mačešić. Nije primijetio da bi te muške osobe netko tukao ili zlostavljao, međutim, uočio je da su otac i sin Marko i Rade Bolić uperili puške u te muškarce. Siguran je da je Marko imao automatsku pušku dok za Radu ne zna kakvu pušku je imao. Uočio je i potpuno je siguran da je u te osobe pucao Marko, dok za Radu ne može tvrditi. Odmah potom vidio je da ta dva muškarca kako padaju na samoj cesti. Za cijelo to

vrijeme radili su tenkovi. Auto je izguran van ceste, a ne sjeća se tko je te muškarce pomaknuo, međutim uočio je kada su braća Vurdelja pregledavali džepove tih ubijenih muškaraca, sa ruku im skinuli satove i uzeli ih. Ne može odrediti koliko je sve to trajalo, a sa tog mjesta uputili su se prema Podvožiću gdje su prenoćili.

Milan Gazibara koji je također saslušan u svojstvu svjedoka iskazao je da je bio pripadnik paravojne postrojbe tzv. „Skradske čete“ pod zapovjedništvom Dragića Karamarkovića. Sudjelovao je u proboju iz vojarnje Logorište, a zapovjednik Dragić Karamarković odredio ga je u pratnji prvog tenka. Zajedno s njim iza prvog tenka kretali su se Mirko Mačešić, Marko Bolić, Rade Bolić, Stevo Marčinković i Jovo Ležaić. Ne sjeća se točno gdje je započela prva pucnjava. Ta tenkowska kolona kretala se prema mjestu Podvožić. U jednom momentu pred taj prvi tenk naletio je osobni automobil, misli da je bio bijele boje, koji se zaustavio odmah van ceste. Iz tog vozila izašla su dvojica njemu nepoznatih muškaraca koji su bili u civilnoj odori, a čini mu se da je jedan imao maskirni prsluk. Ta dvojica civila su se predala na način da su podigli ruke u zrak, a na poklopac motora stavili su jednu pušku i jednu bombu. U njihovom krugu bilo je više osoba, no on je uočio da je u njih pucao Rade Bolić i da ih je upravo on ubio obzirom da su odmah nakon toga što su pogodeni pali na tom mjestu na cestu. Ne sjeća se bilo kakvih drugih ubijenih osoba. Nije vidio da bi pucao i Marko Bolić, Radin otac. *

Svjedok Žarko Karamarković također je bio pripadnik „Skradske čete“ i sudjelovao je u proboju iz kasarne Logorište, time da se nalazio u pratnji zadnjeg tenka. Marka i Radu Bolića poznaje od prije rata, i oni su kritične zgrade bili u toj koloni, ali morali su biti više naprijed ili u sredini. Ništa ne zna o događaju da bi u susret njihovoj koloni naišao automobil sa dvoje ljudi i o eventualnom pucanju na te ljude.

U svojstvu svjedoka saslušan je i Mile Marčinković koji je također bio pripadnik „Skradske čete“ i koji je sudjelovao u proboju iz vojarnje Logorište. O ubojstvu dvoje pripadnika Hrvatske vojske koji su naišli automobilom u susret njihovoj koloni on ne zna ništa, a Radu i Marka Bolića poznaje od ranije i zna da su i oni bili u toj koloni, ali koliko on zna sasvim naprijed. Od ranije zna i Mirka Mačešića, Stevu Marčinkovića i Milana Gazibaru koji su bili u istoj koloni, a bili su zajedno s Bolićima jer su bili u istom vođu.

Nedeljko Vurdelja saslušan u svojstvu svjedoka iskazao je da je i on bio pripadnik „Skradske čete“ te sudjelovao u proboju iz vojarnje Logorište. Kada je krenula kolona on je bio iza prvog tenka sa još šestoricom ljudi. Svi koji su bili u toj koloni pucali su cijelim putem i doista je bila velika pucnjava, a ne zna da li se pucalo i na njih jer u toj velikoj buci to nije mogao ocijeniti. Pucalo se iz predostrožnosti jer su oni bili velika meta, a pucalo se prema kućama, prozorima i drugim objektima kako bi spriječili da se puca na njih. S tom kolonom došao je do skretanja za Ladvenjak gdje je ranjen i vraćen je u vojarnju. Radu i Marka Bolića poznaje, zna da su i oni bili u sastavu tih pješadijskih snaga na osiguranju tenkova, ali ne zna na kojem mjestu su se nalazili u koloni te ih on taj prvi dan proboja nije vidio.

Saslušan u svojstvu svjedoka Miloš Bunčić iskazao je da je kao pripadnik „Skradske čete“ sudjelovao u proboju iz vojarnje Logorište te je bio raspoređen iza petog ili šestog tenka. Raspored tko će se nalaziti iza kojeg tenka u vojarnji Logorište odredili su Boro Ercegovac i Dragan Karamarković. Sjeća se da su Marko i Rade Bolić bili za prvim tenkom, a sa njima su još bili Bolić Miloš Bogdanov, Mirko Mečešić, Milan Gazibara, Stevo Marčinković i Miloš Mačešić. Oni su uvijek bili jedno odjeljenje. Svi u pratnji bili su naoružani i mnogo se pucalo

po objektima i u prazno, ali pucalo se jako. Od naoružanja su imali poluautomatske puške koje su im podijeljene još u Krnjaku od Karamarkovića. Ne zna tko je bio u posadi kojeg tenka, samo je čuo da je Gojko Vujašković iz Gornjeg Skrada bio u posadi prvog ili drugog tenka koji tenk je pogoden granatom te da se njemu zapalio šljem. Nije vidio nikakvo stradavanje civila ili pripadnika Hrvatske vojske u tom proboju, ali je čuo priču da su neki naletjeli na prvi tenk ali ne zna što se pritom dogodalo. On se nalazio iza petog ili šestog tenka i razdaljina između njegovog položaja i prvog tenka bila je oko jedan kilometar do jedan i pol kilometar. Dakle, prvo odjeljenje „Skradske čete“ bilo je određeno za pratnju prvog tenka i kako bi ljudi bili pročitani tako su se kretali iza tenkova i tako se formirala kolona. Na začelju kolone bio je kamion koji se kretao iza tenkova. Prvi tenk pogoden je u mjestu Podvožić, odnosno on se nalazio u Podvožiću, a prvi tenk pogoden je na ulasku u Velemerić i tada je kolona stala i tu su stajali do drugi dan u podne na cesti. Drugi dan kretali su se natrag prema Poljicama i od Poljica prema Ladvenjaku, no kako most u Malićima nije bio napravljen tu su ostali još jedno noć i slijedećeg dana prešli su preko.

Stevo Kozlina u svojstvu svjedoka iskazao je da je sudjelovao u proboju iz vojarnje Logorište te da zna da je u koloni bilo 8 do 9 tenkova koji su bili na razmaku od oko 50 metara, a da je nekada taj razmak bio i manji. Iza svakog tenka kretali su se ljudi iz teritorijalne obrane i to od 5 do 10 ljudi iza svakog tenka na način da je prve tenkove pratio prvi vod kojeg su sačinjavali ljudi iz Malog Kozinca popunjeni sa stanovništvom iz Donjeg Skrada, u sredini kolone bili su ljudi iz Velikog Kozinca, a zadnji iz Kosijerskog sela. Zna da su Marko i Rade Bolić kritične zgrade bili u osiguranju tih prvih tenkova, zapravo prvog ili drugog jer su oni iz Malog Kozinca. Svi su bili naoružani, a on je osobno imao poluautomatsko naoružanje, a naoružanje su dobili od teritorijalne obrane. Iz oružja se pucalo po objektima. Još dok su postrojeni u Logorištu, Ercegovac je rekao da pucaju kad uoče opasnost, a pošto je prilikom tog kretanja vladao jedan opći kaos, svi su pucali po objektima i to netko od straha što se mislilo da će možda netko iz tih objekata pucati na njih. Koliko je on vidio iz tih objekata, a radilo se uglavnom o privatnim kućama, na njih nije pućano. O stradavanju civila ili hrvatskih vojnika kritične zgrade on ne zna ništa.

U svojstvu svjedoka saslušan je i Dražen Stanković koji je u to vrijeme bio pripadnik 137. brigade Hrvatske vojske i 04. studenog 1991. nalazio se na položajima u Donjem Velemeriću. Na tom položaju nalazio se i kad je čuo da su iz vojarnje Logorište krenuli tenkovi. Zna da je na ulasku u Velemerić pogoden prvi tenk te je tu kolona tenkova zaustavljena, a nakon što je prvi tenk pogoden on se povukao nekih 50 metara natrag te je napušten. Ostala kolona tenkova se pomakla jedno 200 do 300 metara. Tu se jedno vrijeme pucalo s jedne i s druge strane. Drugi dan kad se kolona povukla i krenula natrag prema Belaju on se spustio na glavnu cestu i tada je vidio mrtva tijela Marijana Jakšića i Darka Tuškana na livadi, jedno 20 do 30 metara od glavne ceste gdje se nalazio i automobil bijele boje, takozvani „PZ“, s kojim su se oni očito kretali. On ne zna kako su poginuli, ali pričalo se da ih je Željko Krajačić vidio kada su krenuli na glavnu cestu s automobilom, da im je on mahao ali ga nisu primijetili. Samo njihovo stradavanje nije vidio nitko od hrvatskih vojnika. Sada se više ne može sjetiti da li je vozilo kojim su se kretali Tuškan i Jakšić bilo oštećeno, ali u razgovoru sa bratićem koji je isto bio tamo, ovaj mu je rekao da je automobil bio izrešetan od naprijed. Mrtva tijela je pogledao i Tuškan je imao jedan do dva metka u sredini prsa, a Jakšić je imao veliku ozljedu glave po čelu, tako da je cijelo čelo bilo potisnuto prema natrag. Nekako u tom momentu oni su dobili dojavu da su tenkovi krenuli prema Velemeriću, ali sada preko Mejaškog sela tako da su oni ostavili tijela i otišli dalje na položaje. Tijela Jakšića i Tuškana su bila vani na livadi uz auto.

Spisu prileži izvadci iz matice umrlih za Marijana Jakšića i Darka Tuškana iz kojih je vidljivo da su imenovani upisani u matici umrlih matičnog područja Duga Resa za godinu 1991., a dan mjesec i godina smrti navodi se 04. studenog 1991. u Podvožiću.

Spisu prileži dopis Opće bolnice Karlovac, Odjela za patologiju i sudsku medicinu iz kojeg proizlazi da je uvidom u dokumentaciju Opće bolnice Karlovac utvrđeno da na tijelima pokojnog Marijana Jakšića i Darka Tuškana nije izvršena obdukcija, međutim nađen je podatak utvrđen od strane Borisa Lovrića doktora medicine specijaliste patološke patologije u kojem se navodi da su kod Marijana Jakšića konstatirane strijelne ozljede glave i prsnog koša, a kod Darka Tuškana eksplozivne ozljede glave i otvorene ozljede prsnog koša i trbuha.

Spisu prileži dopis Ministarstva obrane, Uprave za ljudske resurse, Službe za vojnu obvezu, Područnog odjela za poslove obrane Zagreb, Odsjek za poslove obrane Karlovac, iz kojeg je vidljivo da Marijan Jakšić i Darko Tuškan imaju status hrvatskih branitelja, odnosno da su kritičnog dana bili pripadnici Hrvatskih oružanih postrojbi.

Slijedom svega naprijed navedenog smatram da je tijekom provedene istrage nedvojbeno utvrđeno da je okrivljenik Marko Bolić svojim ponašanjem ostvario bitna obilježja kaznenog djela činjeničnog i pravno opisanog u izreci.

Naime, iz obrane okrivljenika Marka Bolića, kao i iz iskaza saslušanih svjedoka nedvojbeno proizlazi da je Marko Bolić bio pripadnik tzv. Skradske čete, a koja četa je po naredbi Dragana Karamarkovića dovedena u vojarnu Logorište gdje je sudjelovala u probouju iz vojame, odnosno ova četa je sa svojim ljudstvom predstavljala pješačku pratnju tenkova.

Iz iskaza saslušanih svjedoka Mirka Mačešića, Steve Marčinkovića, Milana Gazibare, Steve Kozline i Miloša Bunčića nedvojbeno proizlazi da se Marko Bolić nalazio u pratnji prvog tenka, dok svjedoci Žarko Karamarković i Mile Marčinković svjedoče da se Marko Bolić morao nalaziti kod prvih tenkova, odnosno sasvim naprijed ili oko sredine. Dakle svi ovi svjedoci ne potvrđuju obranu Marka Bolića koji u svojoj obrani navodi da se za vrijeme probouja iz kasarne nalazio u kamionu koji se kretao na začelju kolone a iz razloga jer je imao operiranu nogu.

Nadalje, i okrivljenik i saslušani svjedoci identično navode put kretanja kolone u pravcu Barilovića, odnosno kretanje sve do mjesta Podvožića gdje je došlo do zastoja i od kojeg mjesta se kolona morala vratiti prema Belajskim Poljicima.

Nadalje svjedoci Mirko Mačešić i Stevo Marčinković upravo okrivljenika Marka Bolića terete da je pucao u dvije osobe koje su naišle na ovu kolonu, koje su odložile oružje, digle ruke u zrak u znak predaje i krenule prema koloni, kada je upravo Marko Bolić u njih pucao kojom prilikom ih je usmrtio. Iskazi Mirka Mačešića i Steve Marčinkovića u potpunosti se poklapaju, s time da Mirko Mačešić u svom iskazu navodi da je ovaj događaj pratio s udaljenosti od 30-tak metara, a Stevo Marčinković navodi da je od mjesta samog događaja bio udaljen nekih 20-tak metara, a da je bio u blizini Mirka Mačešića. Cijeneći udaljenost ovih svjedoka od samog mjesta događaja nedvojbeno je da su točno mogli vidjeti što se događalo između Marka Bolića i ubijenih osoba.

U svojstvu svjedoka saslušan je i Dražen Stanković, pripadnik hrvatske vojske, koji je opisao položaj ubijenih u odnosu na cestu i vozilo kao i ozljede koje je vidio na ubijenima Marijanu Jakšiću i Darku Tuškanu. Ovaj svjedok u svom iskazu navodi da je vidio mrtva tijela Marijana Jakšića i Darka Tuškana, da je Tuškan imao jedan do dva metka u sredini prsa, a Jakšić je imao veliku ozljedu glave po čelu, tako da je cijelo čelo bilo potisnuto prema natrag. Iskaz ovog svjedoka poklapa se s medicinskom dokumentacijom koja prileži spisu, a iz koje je vidljivo da je Marijan Jakšić uz strijelene ozljede glave imao i strijelne rane prsnog koša, a Darko Tuškan uz otvorene ozljede prsnog koša i trbuha i eksplozivne ozljede glave.

U konkretnom slučaju nedvojbeno je da je u mjesecu studenom 1991. kako na većem dijelu Republike Hrvatske tako i na području Karlovca i okolnih mjesta bio u tijeku oružani sukob između aktivnog i rezervnog sastava JNA i Teritorijalne obrane tzv. SAO Krajine s jedne strane, i policijskih i vojnih jedinica Republike Hrvatske s druge strane.

Također je nedvojbeno da je okrivljenik bio pripadnik paravojne postrojbe tzv. „Skradske čete“ koja je sudjelovala u vojnim akcijama, u konkretnom slučaju u proboju iz vojarne Logorište.

Iz dopisa Ministarstva obrane vidljivo je da su Marijan Jakšić i Darko Tuškan u vrijeme stradavanja bili pripadnici vojne postrojbe 2132 Karlovac.

Kako su kritične zgode iako u civilnoj odjeći, a što je u to vrijeme bila redova pojava, Marijan Jakšić i Darko Tuškan bili naoružani, a jedan od njih na sebi je imao i maskirni, vojni, prsluk, te su nailaskom na neprijateljske jedinice pokazali nedvosmislenu namjeru da se predaju na način da su izašli iz vozila, odložili oružje i digli ruke u zrak u znak predaje, bilo je jasno da se radi o vojnicima, pripadnicima postrojbi suprotne strane i u trenutku kad su odložili oružje i predali se oni su bili u potpunoj vlasti neprijateljske vojske.

Kako je u tom času, kada su se vojnici Marijan Jakšić i Darko Tuškan predali, Marko Bolić u iste pucao, te ih usmrtio, to je postupio protivno odredbama I dijela III Ženevske konvencije u postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949., i protivno odredbama Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I) od 8. lipnja 1977., a čime je ostvario bitna obilježja kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – protupravnim ubijanjem i ranjavanjem neprijatelja iz članka 124. stavak 1. i 2. OKZRH.

Cijeneći sve naprijed navedeno smatram da su u ponašanju okrivljenika Marka Bolića ostvarena bitna obilježja kaznenog djela činjenično i pravno opisanog u izreci, pa je stoga valjalo podići ovu optužnicu koja se ukazuje opravdana i na zakonu osnovanom.

Također predlažem da sud temeljem članka 102. stavak 1. točka 1. Zakona o kaznenom postupku produlji pritvor okrivljeniku Marku Boliću, jer smatram da i nadalje postoji opasnost od bijega u odnosu na okrivljenika Marka Bolića.

Naime, okrivljenik je duže vrijeme živio na teritoriju Republike Srbije, gdje i sada živi njegov sin Rade Bolić, protiv kojeg se vodi istraga za isto kazneno djelo, to cijeneći ove okolnosti, kao i težinu kaznenog djela za koje se tereti Marko Bolić, smatram da postoji opravdana bojazan da bi okrivljenik mogao ponovno napustiti teritorij Republike Hrvatske i

na taj način ometati vođenje kaznenog postupka.

Cijeneći sve ove činjenice smatram da postoji pritvorski razlog iz članka 102. stavak 1. točka 1. ZKP-a, te predlažem da Županijski sud u Karlovcu produži pritvor Marku Boliću, a koji je istom odredio Županijski sud u Karlovcu svojim rješenjem broj Kio-48/10 od 19. listopada 2010.

Prilog: spis

ŽUPANIJSKA DRŽAVNA ODVJETNICA

Gordana Križanić